

[Undervisningsministeren]

mange momenter ind, og et vigtigt moment er den forventede studenterbestand på de forskellige institutioner. For Københavns universitet forventes en faldende studenterbestand fra 1979 til 1980. Jeg kan her sige ind, at de tal, vi har lagt til grund for studentertallene, er højere end dem, universitetet selv har lagt til grund. Vi regner altså med et højere studentertal og har derfor skåret mindre, end vi ville have gjort, hvis vi skulle have fulgt universitetets tal. En sådan faldende studenterbestand må naturligvis relativt set føre til en faldende bevilling, som altså i dette tilfælde er mere end opvejet ved merbevillingen til universitetet til drift og vedligeholdelse af universitetets nye bygningskomplekser.

Jeg berørte før i forbindelse med et andet spørgsmål den ønskeseddel, som Københavns universitet har stillet op for de 45 mill. kr. Jeg skal ikke bestride, at det har stillet den op, men det, der gør det vanskeligt for ministeriet at tackle den, er, at vi aldrig har fået den. Det gør det altså vanskeligt at tage stilling til den, og det gør det ikke acceptabelt, at universitetet så kommer og siger, at det er skåret ned med 45 mill. kr. De har, som jeg tidligere gjorde opmærksom på, fået, hvad der svarede til 1979-bevillingen, pristalsreguleret.

Også de andre uddannelsesinstitutioner har imidlertid deres ønsker om øgede bevillinger, og da de samlede bevillinger ikke er tilstrækkelige til at dække alle ønsker, må der ske en fordeling. Denne fordelingsprocedure kan meget vel – eller rettere sagt: den vil vel uundgåeligt – skabe problemer for uddannelsesinstitutionernes tilrettelæggelse af såvel undervisningen som forskningen. Men det er altså mit indtryk, at Københavns universitet sammenholdt med de øvrige højere uddannelsesinstitutioner har fået sin rimelige del af bevillingerne.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal indrømme ministeren, at jeg synes nok, det var rimeligt, at ministeren også fik ønskesedlen på de 45 mill. kr. og ikke kun skulle læse om den i aviserne.

Jeg vil godt stille et tillægsspørgsmål. Jeg kan godt forstå synspunktet med fordeling og prioritering, og at der er andre ting, der skal bygges op. Det var sådan set også det,

jeg var inde på i min mundtlige begrundelse. Så er der noget andet, der må prioriteres ned. Men jeg vil godt spørge, i hvor høj grad den forventede faldende studenterbestand ved Københavns universitet er resultat af en bevidst bestræbelse fra ministeriets side, altså et led i adgangsbegrænsningen, et led i et bevidst forsøg på at flytte de studerende andre steder hen, og hvorvidt den er et led i et bevidst forsøg på ikke bare at flytte de studerende andre steder hen, men også at flytte dem over til kortere uddannelser. Én ting er, at vi skal have de korte uddannelser – det kan jeg være enig i – men jeg ville være bekymret, hvis det, at vi skal have de korte uddannelser, går ud over de længerevarende, for det er jo gennem de længerevarende, at forskningen skal udvikles, og der er vel ingen af os, der finder, at vi er særlig godt tjent med at få et ringere forskningsmiljø i Danmark, end vi har haft hidtil. Tværtimod må det vel netop være et forskningsmiljø, et udviklingsmiljø, der skal sikre også Danmarks økonomiske udvikling fremover.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Nu skyldes en del af miseren jo, at bevilningerne ikke er fulgt med studentertallet. Der er faktisk sket en stigning fra 1974-75 på 16 pct. i antallet af studerende, hvorimod beløbet til deres undervisning kun er steget 2 pct. Men i forbindelse med et tidligere spørgsmål svarede undervisningsministeren, at ministeriet ikke har haft henvendelser vedrørende den rammereduktion, som universitetet selv mener er sket fra 1979 til 1980. Københavns universitet har dog foreslået, at der nedsættes en særlig embedsmandsgruppe til at gennemgå budgetrammen for 1980 sammenholdt med 1979. Vil ministeren imødekomme dette ønske fra universitetet?

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Ebba Strange spurgte mig, om det var et bevidst ønske at flytte folk fra de længerevarende uddannelser over til de korterevarende. Jeg vil hertil sige, at vi oplever i disse år en meget voldsomt stigende tilgang til gymnasiet. Vi er for øjeblikket oppe på nogle og tredive procent, og vi kan se, hvis der ikke bliver gjort noget, at 40 pct. af en årgang vil komme til at gå i gymnasiet. Jeg tror, alle vil erkende, at det hverken samfundsmæssigt